

Cartoon: Peter Bosteels.

Duikboot

"Met een duikboot", had Nella gezegd. Skubba en Fred begrepen het niet. Fred vroeg zich af hoe je kon duiken vanaf een duikboot. Hoe kon je de deur open doen zonder dat de duikboot vol water liep? Hij zou het opzoeken. Skubba vroeg zich dit soort dingen niet af. Hij had er alle vertrouwen in dat Nella wist wat ze deed. Hoe eigenaardig het ook mocht lijken: ze zouden gaan duiken. En dat was het belangrijkste.

Vol goede moed verzamelden ze hun duikmateriaal en vertrokken ze naar de duikplaats. Daar aangekomen probeerden ze de duikboot te ontdekken, maar meer dan een paar gewone boten zagen ze niet. Natuurlijk, hun boot lag nog onder water op hen te wachten.

"Hé, daar is Nella!", riep Fred. En ja, daar stond ze met nog een paar andere instructeurs en jeugddivers te praten.

"Goedemorgen Nella", zeiden beide vrienden in koor.

"Goedemorgen jongens, zet jullie materiaal daar maar aan de kant", antwoordde ze.

"Ligt de duikboot nog onder water?", vroeg Skubba.

Op het gezicht van Nella en de andere jeugdbegeleiders verscheen een lach.

"Die grote boot daar, dat is onze boot".

"Maar je had toch gezegd dat we met een duikboot gingen varen?", vroeg Fred. Hij vroeg zich nog steeds af hoe je de deur van een duikboot kon openen zonder dat die vol water liep.

"Een duikboot? Ja, een boot om mee te duiken, geen boot die onder duikt", was haar antwoord met een glimlach.

Een beetje teleurgesteld haalden onze vrienden hun materiaal uit de auto en wandelden ze er mee naar de boot. Hun teleurstelling was maar van korte duur. Hoewel geen duikboot, was varen met dit schip een avontuur.

Toen de kapitein het signaal gaf om te vertrekken, mochten ze meehelpen met het binnenhalen van de touwen die het schip aan de kade bonden. Deze touwen moesten ze trossen noemen. De kapitein vertelde Fred hoe hij met de GPS de duikplaats zou vinden. Hij toonde ook speciale kaarten waarop een soort van straten voor schepen stonden. Fred had altijd gedacht dat boten mochten varen waar ze wilden, maar dat was niet zo. Op zee waren er ook verkeersregels. En er was ook politie.

Nella gaf alle jeugddivers een rondleiding aan boord. Zo wisten ze alles staan en te vinden. Het grappige was het toilet. Je moest om het door te spoelen aan een hendeltje trekken. Je moest de kraan nadien sluiten want anders liep de boot vol water.

Iedereen moest zijn duikmateriaal netjes wegbergen. Zeker bij het klaarmaken en aantrekken van het duikmateriaal moest iedereen er op letten geen dingen te laten rondslingeren. De boot was wel groot, maar met al die divers zou het dek, de plaats waar je op kan lopen, snel vol liggen en een gevaarlijke plaats worden.

Opeens riep de kapitein dat ze er waren. Hij wierp het anker uit en hees een wit-blauwe vlag. De duikvlag legde Nella uit.

Rustig alles klaar maken en dan ... Duiken!

PATRICK VAN HOESERLANDE